

[Jytte Røge.]

men absolut nødvendige del af planlægningslovene, hvilket altså nu viser sig at være aldeles forkert.

Lad mig sige det så klart som overhovedet muligt: fremskridtspartiet vil under ingen omstændigheder være med til at forringe ejendomsretten, så ethvert lovforslag med et sådant sigte må finde sit flertal at andet sted, men det skulle der jo også være stemmer nok til i de såkaldte forligspartier.

Igennem mit arbejde i Frederiksborg amtsråds tekniske udvalg oplever jeg på nært hold, hvordan de love, vi vedtager her, indvirker på den private ejendomsret. Jeg har ikke været til ét eneste møde, hvor jeg ikke har følt det trist, at fremskridtspartiet ikke havde flertal i udvalget, så den enkelte borger selv kunne få lidt at sige over sin egen ejendom. I en landsplansammenhæng er sådanne sager småting, men for den enkelte borger er det af stor betydning. For ham er det ikke ligegyldigt, om han skal pille sin carport ned, fordi den ligger $\frac{1}{2}$ m nærmere naboskel end tilladt, eller den er blevet 30 cm for høj. Eller som enken oppe ved en af nordkystens feriebyer, der gerne ville supplere sin pension ved at indrette et lille cafeteria i sin ejendom, og som oven i købet havde parkeringsplads selv til 15 biler inde på grunden, men nej, det kunne hun skam ikke få lov til.

Der var også manden, der havde købt en nedbrændt smedje og gerne ville opføre et hus. Det kunne der skam ikke gives tilladelse til, men han måtte gerne opføre en ny smedje, som han altså slet ikke havde brug for.

Sådan kunne jeg blive ved med at nævne eksempler på sager, som synes urimelige. Spørger man embedsmændene, så er svaret gerne: det er der ingen hjemmel til i loven.

I nye udstykninger er det let nok at holde sig inden for lovens rammer, for det sørger de pålagte byggelinjer for. Værre er det, når byggelinjerne først er pålagt mange år efter, at husene er bygget. Så kan det være svært at foretage en udvidelse af huset eller opføre en garage uden at overskride byggelinjerne. I sådanne tilfælde burde loven kunne administreres lempeligere. Somme tider har man lidt svært ved at fatte, at lovene er lavet til gavn for borgerne.

Af miljøministerens redegørelse ser jeg,

at man har opfundet et nyt styringsmiddel, et såkaldt landsplandirektiv, som giver ministeren hjemmel til som et led i landsplanlægningen at gennemføre regionalpolitiske målsætninger. Jeg vil derfor gerne spørge ministeren, om han ved hjælp af dette landsplandirektiv vil være i stand til f. eks. at gennemføre en bebyggelse af Vestamager uden om udvalget for fysisk planlægning.

Jeg vil slutte med at sige, at skal en sådan overordnet planlægning have mulighed for at lede udviklingen fremover, så skal den i stor udstrækning være i overensstemmelse med ønskerne såvel hos dem, der skal føre den ud i livet, som hos forbrugerne, det vil her sige borgerne og ikke som nu udarbejdes af embedsmænd og trækkes ned over ørerne på befolkningen. I modsat fald ligger planerne bedst i skuffen.

Gunner Baunsgaard (RV):

Den rigtige anvendelse af de økonomiske ressourcer, opnåelse af gode sundhedsmæssige arbejdsmiljøer og boligmiljøer og forebyggelse af forurening må være ledetråden i landsplanlægning. Det gælder i landsbymiljø og bysamfund, og tillige må arealers anvendelse til de rigtige formål være væsentligt.

Planlovreformen, der er blevet til i de senere år begyndende med by- og landzone-loven, lands- og regionalplanloven og den fysiske planlægning, har medført en decentralisering, som forudsætter, at der fra statens side udformes nogle generelle retningslinjer, som amtsråd og kommuner kan anvende, uden at man fra statens side uafbrudt skal gribe ind og være generende og give en langsom og administrativt besværlig forretningsgang. Selvfølgelig skal sådanne generelle retningslinjer udformes, så der opnås en vis standard, men de må heller ikke medføre, at landet deles op i ens firkanter, så det bliver en kedelig ensretning.

Efter redegørelsen og denne debat må ministeren da udforme nogle landsplandirektiver, der kan være toppen på de typeplaner, vi kender i dag, nemlig regionalplanerne, kommuneplanerne og lokalplanerne, og jeg forstår det sådan, at man i fremtiden vil kunne opstille retsgyldige lokalplaner selv i de mindre bysamfund, uden at man derved mister zonelovens kontrol med udbygnings-takten i bysamfundet.